

[Hjortnæs]

Derfor forholder det sig altså ikke sådan, som fru Marianne Jelved her giver udtryk for, at det er en sag, der er henlagt til og alene må løses af Københavns Borgerrepræsentation. Sådan er det altså ikke.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Jeg beklager, hvis jeg udtrykker mig så udeligt eller uklart, at det kan give anledning til en kort bemærkning fra hr. Hjortnæs som den, vi lige har hørt. Jeg har overhovedet ikke på noget tidspunkt afvist, at det kan være nødvendigt, at regeringen hjælper Københavns Kommune. Jeg har sagt, og jeg gentager det, at jeg forventer, at en kommune i Danmark, der har særlige problemer, tager initiativer til at få løst de problemer, og såfremt kommunen mener, at den har brug for hjælp af regeringen, ændret lovgivning eller andet, kommer den til regeringen med det. Det er det, jeg forventer, og jeg synes, at Københavns Kommune bør tage nogle initiativer. Den rapport, der henvises til i dagsordenen, tror jeg i hvert fald er blevet nævnt her, AKF's rapport fra 1985. Det er 4 år siden, den kom. Hvilke initiativer har Københavns Kommune taget og forelagt for den til enhver tid siddende regering for at få løst nogle af problemerne? Jeg ved det ikke. Det var derfor, jeg mente, vi måske burde have haft en anden slags forespørgsel i dag.

Men vi kan gå videre i Kommunaludvalget og prøve at få belyst nogle af disse ting.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Jeg synes, det er interessant, hvad fru Marianne Jelved her siger, for jeg vil da ikke udelukke, at der ikke er taget det fornødne initiativ fra Københavns Kommune over for regeringen i denne sammenhæng. Det ved jeg faktisk ikke, men jeg synes altså, der ligger en betydelig åbning, og jeg går ud fra, at fru Marianne Jelved også giver udtryk for, hvad der er dækning for. Det kan ministeren jo senere bekræfte. Det, der er vigtigt, er, at de forhandlinger, som finder sted for øjeblikket, ikke modarbejdes af regeringen, for hvis man tvinger Københavns Kommune til fortsat at skære ned på sundheds- og socialområdet, vil det klart forværre netop de problemer, som Københavnerreporten peger på.

Derfor er det vigtigt, at man får inddraget også de langsigtede problemløsninger i drøftelserne, og jeg er da temmelig overbevist om, at Københavns Kommunes styre vil lægge sig de ord på sinde, som fru Marianne Jelved her fremkom med, og det vil selvfølgelig sørge for, at de langsigtede problemer kommer ind i drøftelserne med regeringen. Jeg håber, der er dækning for det, fru Marianne Jelved her har givet udtryk for, således at regeringen vil vise sig positiv over for de ønsker, som jeg er helt sikker på at Københavns Kommune har om at få de langsigtede problemer ind også i de aktuelle drøftelser.

Lis Noer Holmberg (CD):

At Københavns Kommune har økonomiske problemer, ved vi alle, og når SF i dag efterlyser initiativer for at afhjælpe disse økonomiske problemer, er min umiddelbare reaktion, at det må være bystyret, der sidder med det overordnede ansvar, og at det derfor også må være dem, der skal forsøge at løse disse problemer.

CD er af den formening, at København som landets største by helt klart har særlige problemer, idet en hovedstad altid vil tiltrække mange forskellige grupper og dermed også problemer, som andre byer slipper for. Der er ting, der er ens for mange større byer i disse år, og det er problemer med at omfordele ressourcerne fra et dalende til et stigende behov. Således er det også i København, og det finder vi selvfølgelig meget beklageligt. Her tænker jeg selvfølgelig på det stigende antal ældre kontra det faldende elevtal, og her har man i hvert fald ikke skåret ned.

Arbejdsløsheden i København er højere end i det øvrige land, men hvad gør politikerne i Københavns Kommune for at tiltrække erhvervsvirksomheder og dermed skabe arbejdspladser?

Mange småerhverv er igennem årene drevet ud af København ved saneringer. Man kan nu engang ikke leve blot af at bo, selv om visse politiske partier har troet, at det kunne lade sig gøre. Man kan heller ikke klare sig med blot at have en høj service på de forskellige områder. Der må erhvervsliv til. Det er klart, at erhvervslivet ikke søger hen, hvor grundskatterne er høje, og hvor taksterne på gas, varme og elektricitet er for høje. Den slags omkostninger ser en virksomhed meget på, før den slår sig ned.